

El PP no té gens de pressa

ÁSTRID BARRIO
@AstridBarrio

Els resultats del PP han estat els pitjors en unes eleccions generals des de l'any 1993, moment a partir del qual sempre havia superat el 35 per cent dels vots i havia quedat per sobre dels 8,2 milions. Ara, amb poc més de 7,2 milions de vots i menys del 29 per cent, el seu retrocés electoral ha estat el més gran que ha experimentat mai, encara més tenint en compte que precisament a les darreres eleccions generals va obtenir els millors resultats de la seva història.

Tanmateix, el PP continua sent la força política més votada a 13 comunitats autònomes –Aragó, Astúries, illes Balears, illes Canàries, Cantàbria, Castella-la Manxa, Castella-Lleó, Galícia, Madrid, Múrcia, Navarra, la Rioja i la Comunitat Valenciana–, en les quals ha obtingut percentatges de vot que oscil·len entre el 30 i el 40 per cent. A les ciutats autònomes de Ceuta i Melilla ha assolit els seus millors registres i ha superat de llarg el 40 per cent de les paperetes.

Però el PP no només ha perdut la majoria absoluta, sinó que també ha vist com el nombre d'escons obtingut per Ciutadans, el partit que per proximitat

ideològica es considera el seu soci més previsible, resulta clarament insuficient per assolir-la. Es pot dir que també en aquesta ocasió s'ha confirmat el canvi de tendència que van detectar les enquestes andorranes la darrera setmana de campanya: la suma entre el PP i Ciutadans ja no arribava a la majoria absoluta, un fet que en gran mesura és atribuïble no tant a l'empitjorament del PP sinó al desunflament de les elevades expectatives del partit emergent. Amb tot, aquesta eventual aliança –que es donava per descomptada– no estava gens garantida ja que Ciutadans sempre ha sostingut, i així ho ha refermat durant la campanya, que no seria la crossa del PP i que no estava disposat a investir president Mariano Rajoy.

És en aquest sentit que s'ha d'interpretar la idea batejada per Pablo Iglesias amb el nom de *operació Menina*, segons la qual, l'actual vice-presidenta del Govern, Soraya Sáenz de Santamaría, substituiria Rajoy com a candidat a la presidència del Govern. Però el 20D, la possibilitat de sumar amb Ciutadans es va esvaïr tot d'una, i amb ella, les especulacions sobre la continuïtat immediata de Rajoy. Els resultats van evidenciar que si el PP vol mantenir el Govern i aconseguir la investidura de Rajoy, ha de buscar aliances més enllà de Ciutadans, que el darrer dia de la campanya –davant la perspectiva d'aparèixer com una força de blocatge– va anunciar que no dificultaria la formació de Govern per la força més votada, la qual cosa volia dir, d'entrada, que estava disposat a abstenir-se a la votació d'investidura, ni que fóra a la segona volta.

Tenint en compte quins eren els resultats, la mateixa nit electoral Rajoy va

EFE

prendre la iniciativa i va fer pública la seva intenció de formar Govern i d'aconseguir un acord estable. La qüestió és que no és segur que ho aconsegueixi. Amb l'actual composició parlamentària, per primera vegada a la història de la nostra jove democràcia no està garantit que el partit que ha guanyat les eleccions sigui el partit que acabi governant. El 20 de desembre els espanyols van marxar a dormir sabent qui havia estat el partit més votat però sense saber qui seria el futur president del Govern, i aquesta incertesa pròpia dels sistemes multipartidistes és, sens dubte, una de les grans novetats d'aquestes eleccions.

En un escenari en què l'eventual abstenició de Ciutadans resulta insuficient per garantir la investidura del PP, el PSOE apareix com l'únic partit amb el

nombre d'escons suficients per no obstaculitzar la investidura i per garantir-ne la governabilitat. Paradoxalment, aquesta formació, que segons totes les projeccions demoscòpiques havia de ser la gran perdedora de les eleccions, ha esdevingut l'actor clau de la legislatura que ara s'enceta. Pot convertir-se en el *king-maker* de Rajoy –en el partit que fa possible la seva investidura– o pot articular una majoria alternativa. Pel seu pes parlamentari i per la seva posició ideològica, és l'únic partit en condicions de fer-ho.

En unes altres circumstàncies el PP podria haver buscat també la col·laboració dels partits nacionalistes, com fins ara sempre havia succeït quan el partit que guanyava les eleccions no disposava de majoria absoluta. Però en

aquesta ocasió, ni els partits nacionalistes per si sols són suficients per garantir-la, ni tampoc semblen massa predisposats a col·laborar-hi. Arribat el cas, podria ser que el PNB i Coalició Canària s'hi avinguessin, però no pas CDC, que ja no té res a veure amb la desapareguda CiU. El seu viratge independentista i el fet que estigui immersa en les negociaci-

EL PP JA TÉ ELS PRESSUPOSTOS APROVATS I AIXÒ LI DÓNÀ MARGE I TRANQUIL·LITAT. AMB UN PP SENSE PRESSES, LA PRESSIÓ, A BANDA I BANDA PERÒ TAMBÉ INTERNAMENT, RECAU EN EL PSOE

ons per formar un Govern de transició nacional amb la CUP –que ha de portar a Catalunya a la desconexió amb la resta d'Espanya– trenca qualsevol pont de diàleg amb el PP, per molt que la formació d'Artur Mas –i ell mateix– hagi reconegut que els resultats electorals obrin una nova finestra a Espanya.

El PP ja ha començat a cercar la complicitat del PSOE, en el benentès que la seva entesa no necessàriament ha de passar per la fórmula de *gran coalició*, sinó que n'hi pot haver prou amb suport parlamentari. Aquesta és la via que sembla que s'ha obert amb la proposta d'una reforma constitucional a què fins ara els populars (amb algunes excepcions) es negaven. Les negociacions no seran senzilles, perquè el PSOE, amb nombroses contradiccions internes i l'amenaça externa de Podemos, d'entrada ha barrat el pas a qualsevol modalitat de cooperació amb els populars. Però el PP, això sí, disposa del factor temps.

En primer lloc, perquè no hi ha terminis legals. L'únic termini és la data de constitució de les Corts Generals, el 13 de gener, moment en què, amb la composició de la Mesa i la Presidència del Congrés, ja s'intuirà com avancen les negociacions. En canvi, no hi ha data límit per a la proposta de candidat. El rellotge només comença a comptar quan hi ha el debat d'investidura.

En segon lloc, el PP ja té els pressupostos aprovats i això li dona marge i tranquil·litat. I en darrer terme, ara com ara no s'intueix cap moviment a l'interior del partit que pugui suposar una amenaça al lideratge de Rajoy. L'ex-president José María Aznar va fer una aparició estel·lar l'endemà de les eleccions i va demanar un congrés "obert" (s'entén que obert a tots els membres, en contraposició al sistema habitual de compromissaris), però Rajoy ja ha deixat clar que el congrés del partit tindrà lloc un cop s'hagi resolt la formació del nou Govern i ha anunciat que es tornarà a presentar com a candidat a presidir el partit. Per tant, amb un PP sense presses, tota la pressió, a banda i banda però també internament i externa, recau en el PSOE.